

[Vanggaard.]

der komme til at foreligge Sager af en saadan Natur, at det vil være rimeligt at give Dispensation fra Bestemmelserne om Taletiden.

Saa er der Finanslovsbehandlingen. Det er jo en dansk Skik, at vi har en saadan, og denne Skik ønsker jeg heller ikke at være med til at fravige. Men jeg tror, det er muligt for de menige Medlemmer, hvortil jeg regner mig selv, i en halv Time at faa sagt, hvad der ligger en paa Hjerte. De lokale Spørgsmaal tiltager jo ikke med Aarene, de er vel nærmest aftagende. Jernbaneinteressen, som var saa voldsom, da jeg kom ind paa Rigsdagen, er nærmest afløst af sin Modsætning, og største Delen af disse lokale Krav er opfyldt.

Ganske vist kan et ihærdigt Medlem maaske nok finde paa lokale Krav at stille. Jeg mindes saaledes, at et Medlem en Gang holdt en meget lang Tale om Anbringelsen af en Postkasse paa en Station; han fik denne Postkasse anbragt og holdt saa en ny Tale for at takke Trafikministeren. Men jeg tør dog mene, at selv om denne Tale sandsynligvis er blevet holdt indenfor en halv Time, vilde det sikkert være muligt uden Skade for Tingets Værdighed og sikkert ogsaa uden Skade for den paagældendes Vælgere at gøre det noget kortere.

Jeg tror, at det vil være muligt for Medlemmerne at faa sagt, hvad de lokalt har paa Hjerte, i Løbet af en halv Time og endda maaske foretage et lille politisk Strejftog. Jeg tror ikke, der vil ske nogen som helst Knægten af Ytringsfriheden, og selv de, der mener at have Evne til at tale længere og har en hel Del mere paa Hjerte, selv deres Taler vil ganske sikkert, selv om de ikke selv kan se det, vinde ved en Koncentration.

Jeg er sikker paa, at naar man har prøvet den nye Forretningsorden en Tid, vil den vække Tilfredshed baade her og ikke mindst ude i Befolkningen, hvor man ligesom vil faa en Følelse af, at nu har vi taget os sammen, nu er det ikke bare Snak herinde. Hovedpunktet er vel nok for de menige Medlemmer Finanslovsbehandlingen, og jeg tror, at der er der fuld Mulighed for at faa sagt det, man ønsker. Og alt skal jo have en Ende, ogsaa det gode, og indenfor en rimelig Tid. I al Almindelighed vil en Afkortning af Taletiden her i Folketinget kun kunne betragtes som et Gode.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Axel Dam har Ordet for en kort Bemærkning.

Axel Dam: De ærede Medlemmer af det høje Ting, som tilfældigvis maatte have været til Stede ved de Lejligheder, hvor jeg har haft Ordet her i Tinget, vil neppe mistænke mig for at være Tilhænger af lange Taler eller af Langtrukkenhed. Jeg sympatiserer i høj Grad med en Begrænsning af de lange Taler, og jeg tror ogsaa, man kan opdrages dertil, naar man ved, man skal holde sig indenfor en vis Begrænsning. Det lærer man bl. a. ved at skrive Artikler til Konversationsleksika: Naar der bestilles en Artikel paa 30 eller 8 Linier, og man bruger det dobbelte Antal, saa maa man forkorte til det halve, og saa viser det sig, at Artiklen har vundet derved. Men det er rigtigt, som Pascal har sagt, hvad der ogsaa blev citeret af det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, at der hører Tid til at være kortfattet: Jeg har ikke haft Tid til at gøre det kort.

Men den Begrænsning, som har fundet Udtryk i disse Ændringsforslag, kan jeg ikke billige. Jeg ønsker, det skal være ligeligt for alle, at der ingen Forskel skal være paa Medlemmerne. Jeg ønskede i og for sig heller ikke, at der skulde være nogen Begrænsning i det Antal Gange, man maa tale; hvis Forretningsordenen begrænsede Taletiden for hver Gang, man havde Ordet, saa kunde man jo gemme det, man ikke havde faaet sagt, til næste Gang, man fik Ordet.

Jeg skal i den Anledning tillade mig at minde om, hvorledes det gaar paa politiske Møder, hvor flere Partier optræder sammen. Dér er det jo ganske nødvendigt, naar Mødet skal bringes til Ende paa en Aften, at man begrænser Taletiden, at man giver de indledende Talere lige meget hver. Men saa har Ordstyrerne den Skik at lade de første Deltagere i Diskussionen faa ubegrænset Taletid, saa de sidste slet ingen Tid faar. Jeg foreslaar, at man straks optegner dem, der vil have Ordet, og fordeler den Tid, der kan blive, naar Mødet skal holde op inden en vis Tid. Jeg har en Gang været til et Møde, hvor jeg, medens Taleren endnu talte, bad om Ordet, straks efter fik en anden Ordet, en Minister holdt et langt Indledningsforedrag, saa jeg kunde faa Ordet, da man skulde gaa. Jeg fik i den Anledning en Opfordring til at komme til Stede ved en anden Lejlighed og tale dér. (*Formanden* ringer). Er Tiden udløbet, maa jeg bøje mig for det.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen om den foreliggende Sag.